

Budapest

Rökk Szilárd-uteza 27.

A KÍTARTÁS

KÖLCSÖNÖSEN SEGÉLYEZŐ EGYESÜLET HETILAPJA

Előfizetési díj:

Helyben és vidéken postaküldéssel 24 korona.

Az előfizetők baleset általi halál, állandó vagy részleges munkaképtelenség esetére a Nemzeti Baleset Biztosító Részvénytársaságnál 2000 koronára vannak biztosítva.

A »Kitartás« című jótékonsági egyesület alapszabályait a nagymagyar királyi Belügyminiszterium 48.314 900. szám alatt jóváhagyta.

Az egyesület igazgatósága:

Elnök: *benedekfalvi Dr. Luby Gyula* m. á. v. titkár és ügyész.

Igazgatók: *Kubik Béla* orsz. képviselő, *Dr. Békéssy Ferencz* m. á. v. ügyész.

Ilkey László székesfővárosi hiv. főnök, *Dr. Bankos Károly* m. á. v. f.,

Nagy Józsa m. á. v. titkár, *Horváth István* mozdonyfőszereelő.

Az egyesület tagjait illető kedvezmények.

Az *A*) csoportbeli tagok, kik az első évben havi 2 koronát, azontúl pedig havi 5 koronát fizetnek, ezen csekély díjért a következő kedvezményekben részesülnek:

A tagsági jogosultság első évében:

a/ Baleset folytán bekövetkező halál esetén 2000 korona baleseti segélyben.

b/ Baleset folytán beállott teljes vagy részleges munkaképtelenség esetén a tag 2000 korona arányában egy meghatározott százalék szerinti összeggel kárpóttatik.

A második évben:

a/ Baleset elleni biztosításban, úgy mint az első évben.

b/ Ha a tag elhal, az általa a belépéskor megnevezett kedvezményezettnek 500 korona halálzási segély fizetetik.

c/ Ha a tag neje elhal, a férjnek 300 korona halálzási segély fizetetik.

d/ Ha a tag 4 héten túl beteg, 6 héten át hetenkint 10 korona betegsegélyre tarthat igényt.

A harmadik évben:

a/ Baleset elleni biztosításban, úgy mint az első és második évben.

b/ Ha a tag elhal, a tag által a belépéskor megnevezett kedvezményezettnek 1000 korona halálzási segély adatik.

c/ Ha a tag neje elhal, a férjnek 300 korona fizetetik.

d/ Ha a tag 4 héten túl beteg, 6 héten át hetenkint 10 korona betegsegélyre tarthat igényt.

A negyedik évtől kezdve:

a/ Baleset elleni biztosításban, úgy mint az első, második és harmadik évben.

b/ Ha a tag elhal, a tag által a belépéskor megnevezett kedvezményezettnek 2000 korona halálzási segély fizetetik ki.

c/ Ha a tag neje elhal, a férjnek 500 korona fizetetik.

d/ Ha a tag 4 héten túl beteg, hetenkint, 6 héten át, 10 korona betegsegélyre tarthat igényt.

A *B*) csoportba belépők, tehát azok, kik az első évben 2 koronát, a következő években pedig 2 korona 50 fillért fizetnek havonta, a fent elősorolt összes kedvezményeknek felét kapják.

Ezen kedvezményekben a tagok mindaddig részesülnek, amíg az egyesület tagjai maradnak; a balesetbiztosítás azonban a 60 éves életkor betöltése után megszűnik.

Azok, kik az egyesületbe való belépéskor már 45-ik életévüket elérték, a fent felsorolt kedvezményeknek csak felét kapják.

Aki 55-ik életévét elérte, az egyesületbe fel nem vétetik.

Mindezekon felül úgy az *A*), mint a *B*) csoportba tartozó tagoknak a következő kedvezményekre van igényük:

Peres és perenkívüli ügyekben csupán a készkiadások felszámítása mellett ügyvédi képviselőben részesülnek.

A »Kitartás« című hetenkint megjelenő lapot díjtalanul kapják.

Az egyesület minden egyes tagja 60 éves koráig állandóan biztosítva van baleset ellen.

Minden baleset, megtörténte után legkésőbb 24 óra alatt, okvetlenül bejelentendő.

Segélyezések kimutatása.

Halálsegély.

48. sz. lapunkban részletesen felsorolt segélyek összege 2800 korona.

Ujabb segélyek:

581. sz. tagkönyvszám: Till Károlyné, a tag halála után 500 korona.

Balesetsegély.

48. sz. lapunkban részletesen felsorolt segélyek összege 6426 korona 66 fillér.

Betegsegély.

48. sz. lapunkban részletesen felsorolt segélyek összege 990 korona.

Ujabb segélyek:

562. sz. tagkönyvszám:	Prohászka Gyula, esztergályos, máv. gépgyárában, Budapest	60	korona.
418. »	» Mikes Ferencz, kocsirendező, Péczel	50	»
2679. »	» Csányi István, olajkiadó, Péczel	30	»
301. »	» Skvorac János, pályaoőr, Doberlin	30	»
357. »	» Papp György, pályaoőr, Déva	20	»
943. »	» Gödönyi Albert, pályaoőr, Zám	10	»
1118. »	» Bodó Jenő, szeszfőző, Kézdi-Vásárhely	20	»
1000. »	» Kanyicska Boldizsár, váltóőr, R.-Palota	20	»
720. »	» Prandl Györgyné, kapus neje, Budapest	50	»
880. »	» Grusz Ferencz, tart. állomási előjáró, Pozsony	20	»
1147. »	» Béczy Vincze, pályafelügyelő, Ivanecz	60	»
626. »	» Maič Zivan, posta- és táv.-altiszt, Zimony	60	»
1553. »	» Penka József, oszt.-mérnökségi asztalos, Fiume	60	»
1809. »	» Klész Márton, pinczér, Budapest	30	»
995. »	» Tóth Mihály, kapus, Győr	30	»
1898. »	» Csabai István, fűtő, Budapest	10	»
69. »	» Weisz Ferencz, kalauz, Budapest,-Józsefváros	20	»
585. »	» Csehszombaty István, lakatos, máv. északi főműhely, Budapest	30	»

Boldog ujesztendőt.

(T. A.) Az évfordulónak a természetében rejlik, hogy minden ember, mielőtt az ujesztendőnek mesgyéjét átlépné, visszatekint a multba és számot vet magával, hogy miképen töltötte ő be hivatását a lefolyt évben, miképen és miért dolgozott, fáradozott. A lelkiismeret vizsgáló szemekkel kutatja, hogy jól volt-e minden úgy megtéve, ahogy megtörtént, s az ész, az önfentartási ösztön mérlegeli, hogy az elért eredmény hogyan viszonylik ahhoz a munkához, ahhoz a fáradsághoz, amibe annak a megszerzése került. . . . És vajmi kevés ember van e földön, aki az összehasonlítás eredményeinek összegezésénél megnyugvással mondhatja: Ezt az esztendőt jól töltöttem el, mert munkásságom hasznos volt és mert a fáradság meghozta a maga jutalmát. . . . Vajmi kevés ember.

Annál örvedetesebb jelenség, ha azután mégis akadnak ilyenek. Ha mégis akadnak emberek, akik azt mondhatják magukról, hogy örömmel tekintenek vissza az elmúlt év eseményeire és ezen események között a maguk

működésére, mert fényesen megjutalmazva látják minden gondjukat, törődésüket, amit a család és társadalom érdekeinek szolgálata reájuk háritott volt.

Egyesületünk emberbaráti alapja, működésének nagy terjedelmű, jótékony és igazságos volta ilyen örömteli érzést kelt bennünk, amikor végig tekintünk a lefolyt évnek igazán szép eredményein. Ha látjuk, hogy az elvetett mag milyen gyönyörű, milyen lombos fává nőtte ki magát és hogy milyen áldásos gyümölcsöket terem már is azoknak, akik öntözgették a gyenge palántát, hasznos földdel takargatták a finom gyökereket, a szél rombolásától megvédelmezték a picziny hajtásokat, akkor büszkeség tölti el keblünket. Mert, hála legyen érte az égnek, erősödünk számban, izmosodunk a kitartásban. Mind szélesebb körök kezdik belátni, hogy mennyire nagy egy ilyen intézménynek a létjogosultsága, milyen fontos annak működése az emberi társadalomban. Ennélfogva mindig több és több ember jut annak a tudatára, hogy mennyire szükséges, mennyire hasznos az ilyen egyesületet támogatni, főként azoknak, akiket

az Isten nem áldott meg földi javakkal és akiknek csak az egyesülés, csak az egymás támogatására irányuló szövetkezés képes erőt adni az életben, segítséget és vigaszt nyújtani a szerencsétlenségben.

Annál nagyobb pedig a mi örömünk ezen a megizmosodáson, mert hiszen az egyesület még a maga gyermekkorát éli. Ha már a gyermekkor fejlődése ilyen, mit várhatunk az egyesülettől akkor, ha az teljesen ki fogja magát nőni, ha működése eléri azt a magas színvonalat, amely jótékony erőinek teljes kifejtésére fogja képesíteni? . . .

Mert ne tessék ezt az eddig elért eredményt kicsinyelni. Hiszen még egy esztendeje sincs, hogy működésünket megkezdettük! . . . Szerény, nagyon szerény volt ez a kezdet pedig. Abból állott mindössze, hogy akadt néhány önzetlen férfi, aki az eszme szolgálataiba szegődve, nem kimélt időt, nem kimélt fáradságot, hogy igéből testet alkosson. Sőt voltak egyesek, akik szerény anyagi viszonyaik daczára, még súlyos pénzáldozatoktól sem riadtak vissza, csak hogy megvessék a kezdet alapját, bizonytalan esélyeknek téve ki szerény, de rájuk nézve nagy, mert egész, vagyonkájukat. Ez az ö önzetlenségük annál nagyobb elismerést érdemel, ezek az ö fáradozásaik annál nagyobb érdemül tudandók be nekik, mert semmiből kellett nagyot teremteniök és mert működésük megkezdéséhez a maguk jóakarátán kívül nem volt más alapjuk, mint az az öntudat, hogy szándékuk jó, céljuk nemes, eszközeik tiszták.

A máig elért sikerek bizonyítják, hogy ők ettől az alaptól soha, egy perczig el nem tértek és hogy az a bizalom, amely a szegény embert hozzájuk vonzotta, igazán, teljesen ki volt és ki van érdemelve. A kölcsönös támogatás lévén az egyesület főcélja, ők mindenkör szigorúan ügyeltek arra, hogy ennek keretén belül úgy a tagok mindegyike külön-külön, mint az összeségnek közös érdeke, megtalálják a maguk jogos igényeit és hogy visszaélés ne történjen sem az egyik, sem a másik fél rovására. Mert az egyesület csak úgy állhat fenn, csak úgy teljesítheti a maga hivatását, ha az a kétféle érdek — amely azonban a maga végeredményében csak egyazon érdek — igazságos és helyes összhangba hozatik egymással. Ez az ö működésük tette lehetővé, hogy az egyesület fennállása óta az egyesületi tagok, illetve azok kedvezményezettjei a következő tetemes anyagi segítyekben részesültek:

Baleseti segélyek	3300	korona
Halálozási	»	6426	»
Beteg	»	1600	»

Vagyis kiosztatott az erre jogot szerettek között összesen 11326 korona 66 fillér, már a kezdet legelején, ugyszólván semmiből előteremtve.

Ezek a számok ékesebben beszélnek minden szónál, minden dicséretnél. Ezek megdöntöhetetlen bizonyítékai az egyesület életrevalóságának és áldásos munkálkodásának. Ezek önönmagukért beszélnek.

Mintán pedig a szervezés akként van megállapítva, hogy az egyesület fennállásának minden újabb esztendeje növeli a tagok jogait és kedvezményeit: erős a hitünk, hogy ez az áldásos működés mind szélesebb és szélesebb körökben válik ismertté, mind tömegesebben fogja törzstagjaink számát növelni. Tagjaink ne téveszszék soha szem elől, hogy minél több új tagot toboroznak az egyesület zászlója alá, annál jobban biztosítják a maguk érdekeit, a maguk előnyeiket minden irányban. Legyen ez a főtörekvésük az új esztendőben és kísérik áldás hivatásukat és családi életüket mindenkörön! Ez lesz az egyesület vezetőinek legszebb, legnagyobb jutalma!

Boldog ujesztendőt!

Egymásért — egymással.

Egymástól várunk mindent, anélkül, hogy egymásért tenni is akarnánk valamit.

A hatalmas folyamnak áldást árasztó ereje apró forrásokból és a cseppenként hulló esőből táplálkozik. Ha nem gyülnének össze, nem tudnák a sziklát áthatítani, nem tudnának medret ásni, megemésztenék őket a növények gyökerei, melyek ezen apró cseppekből dús lombozatu fákat nevelnek, felszívna őket a nap perzselő heve, hogy újra visszadobja a földre, ha megtelik velök.

. . . Mi szegény emberek vagyunk ezek a források, ezek az apró esőcseppek.

Egy-egynek gyarapodásán ezren és ezren dolgozunk, anélkül, hogy a mindennapi kenyéren felül más volna a bérünk; anélkül, hogy a magunk jövőjére, a magunk gyarapodására csak gondolnánk is. És ha azután erőtlennül lehull kezünk a munkáról, görnyedt háttal, verejtékes homlokkal: előttünk áll a jövő, a reménytelenség, kétségbeesés alakjában.

A magunk jövője árán adtunk táplálékot a terebélyes fának, hogy árnyéka megvédjen a nap perzselő hevétől, nem gondolva arra, hogy mindkettőnek egy a célja: erőinknek felhívása.

Egy szóval, minden társadalmi rétegnek *saját* céljai vannak, melyeknek megvalósításához a mások erejére van szüksége, és minden rétegnek csak addig áll érdekében ezeket az erőket fentartani, amíg céljai azt megkövetelik. Ellenkező esetben

megbénítaná vagy teljesen lehetetlenné tenné működését a sok elhasznált erőnek salakja.

Minden nap új és új példák vannak szemünk előtt, hogy dőlnek ki egymás mellett, egymás után az emberek; de senki sem nyújt segédkezet a másoknak, senki sem akar a másik terhén könnyíteni. Mert nincs bizalma ahhoz, hogy valamivel később ez a kipihent erő ugyanily szolgálatot tehetne viszont neki.

Elhangzik fölöttünk számtalan intő szózat, lépten-nyomon belebotlunk a nyomoruságba és majdnem minden behantolt sírnál élő tiltakozásként jelenik meg — saját magunk nembánomsága felett — a visszamaradottaknak a jövő feletti kétségbeesése!

Itt-ott az elkeseredés tör ki ilyenkor; míg mások a szomorú látvány okozta meghatottsággal üres sopánkodásnak adják magukat, de rövidre rá elmosódik minden és — napirendre térünk felette.

Arra nem merünk, nem is akarunk gondolni, hogy ez nálunk is ismétlődhetik, még kevésbé arra, hogy ennek elejét is kellene venni.

Nem a társadalom, nem súlyos anyagi viszonyaink, de a nembánomság, az egymáshoz való bizalom hiánya a mi nyomoruságunk.

Az *egyeselek* takarékosága nem vezet célhoz. De igenis elérjük célunkat, ha *szövetkezünk* a takarékoságra.

Nem áldozatokról van szó, mert azt nem tehetjük, nem bírjuk ki. De krajczárokat takaríthatunk, még a legszegényebb is, ha a sok feleslegesebből egynémely kiadást megszorít. Tehetjük ezt akkor, midőn biztos kilátásunk van arra, hogy a krajczárok összegyűjtve egy oly erőt vannak hivatva képviselni, mely erő tényezővé tenne bennünket, mely módot nyujtana úgy a magunk, mint családjaink jövőjének biztosítására.

Az elhullatott kenyérmorzsákból egy egész világ tud még táplálkozni; ezeknek gondos összegyűjtése nyujtson nekünk is segílyt a bekövetkező nehéz időkben.

Ez a mi célunk.

Ez az eszme hozott össze néhányunkat, amidőn megkezdtük működésünket. És a tapasztalat már is mutatta, hogy sok szükeget kielégíthettünk, sok csapást enyhíthettünk, anélkül, hogy ez bármelyikünknek is áldozatába került volna.

Mi magunknak szövetkeztünk, a magunk jólétének előmozdítására, és *felhívjuk azokat, kik velünk egyetértenek, hogy fogjanak kezét velünk.*

Csak így küzdhetünk meg az élet nehézségeivel, csak így lehetséges a magunk és családjaink jövőjének biztosítása. Aki családot alapított, az ne csak saját munkaerejében bizzék és ne egyedül keresetétől tegye függővé családjának jövőjét.

Sorsát senki nem tartja kezében, annál ke-

vésbé teheti másokét függővé a magáétól. Nagy erkölcsi felelőssége csak úgy találhat megnyugvást, ha családja jólétét a *saját munkaképességétől függetlenül biztosította.*

Ennek az eszmének megvalósítására hívjuk fel embertársainkat. Neveljük *magunknak közösen*, azt a terebélyes fát, amely alatt mi és hozzátartozóink menedéket találunk az élet viharai, a nap perzselő heve ellen. Neveljük anélkül, hogy gyökerei élet-erőinket felemészténék, mert hiszen csak föllesgünkől táplálkozik.

Ne nézzük, ne lessük egymást, hogy ki lesz az első, aki megkezdí a munkát; ne hallgassuk a kétkedők és rosszakarók szavát, akik az első befizetett díjért, holmi csekély vagy képzelt bajért, már is dús hasznot akarnának; mert ezek csak azért keresnek fel minket és hasonintézeteket, hogy önző módon jogtalan nyereséget huzhassanak a többiek hátrányára.

Mi komoly és becsületes munkát végzünk és mindenkivel szemben a jog és méltányosság határát be fogjuk tartani; és éppen ezért bizunk benne, hogy akiket saját jólétüknek érdeke vezet, kezét fognak velünk.

Minél többen leszünk, annál hamarabb és dúsabban fogjuk élvezni becsületes munkánknak gyümölcsét; annál biztosabb támasztéket lelnek azok, akik valamikor bizonyára szükségét fogják érezni a támogatásnak, ha egyszer kiesik kezükből a szerszám s vele elesik a kenyér azoktól, akiknek fentartása és jóléte a mi munkásságunkban lelte gyökerét, s akiknek jövője a mi gondjainkra volt bízva a sorstól.

Turtsányi Vilmos.

A burok és az angolok.

(L.) A nép, a nagy közönség — ha csak hamis tanukat hirdető, zavarosban halászni szerető apostolok félre nem vezetik — mindig igazságos és mindig a gyöngébbnek fogja pártját.

Ha egy erőteljes, felnőtt ember gyöngé gyermekét megtámad, a közönség azonnal közbe veti magát és elüzi a durva támadót, mert nemes gondolkozása mellett nem nézheti nyugodtan és nem tűri az egyenetlen harczt.

Hát még ha rablási szándék, a durva megtámadás indoka.

Ilyenkor a támadó legtöbb esetben csak a rendőrség közbelépésének köszönheti, ha ép bőrrel menekülhet a nép dühe elől . . .

Ilyen rablótámadás eredménye a részben lezajlott és ugyszólván végvonaglásban levő angolbur háboru.

A mult századok vallás-szabadság hősei hazájukból, Franciaországból, kiüzetvén, hollandiai kivándorlókkal együtt új hazát alapítottak maguknak Dél-Afrikában, de az angolok kapzsisága által folyton beljebb és beljebb üzetve, Transwalban állapodtak meg s földműveléssel, bányászattal foglalkozva tartották fenn magukat A hősök ivadécai szelidebb

foglalkozáshoz szoktak s a kard markolata helyett az eke szarvával és a csákánynyal kezükben keresték kenyerüket.

Az ősföld bőven adta a termést s az arány- és gyémánt-bányák kimeríthetetleneknek látszottak s a félreeső világrész új lakói, kiket az európai civilizáció ferde kinövései meg nem mótelyeztek, szigorú vallásosságukkal, szorgalmukkal és minden fényűzést kizáró egyszerű életmódjukkal csakhamar tekintélyes vagyona tettek szert.

A hatalmas, mérhetlen kincsekkel rendelkező Britt-oroszlán megirigyelte gazdagságukat s valóságos rablóhadjáratot indított ellenük.

De a vér nem válik vízzé s a szelid erkölcsű burok, kik vitéz őseiktől örökölték a szabadság szeretetét, ugyancsak sok gondot adtak a hódítóknak s ha tiszteres haderő leverte is őket, az erkölcsi győzelem mégis az övék maradt.

Ki tudná felsorolni és elég hiven ecsetelni a haza- és szabadságszeretet azon számtalan meghatározó példáját, a melyeknek a burok kétségbeesett küzdelmükben tanujelét adták!

Az egész világ rokonszenvvel kísérte harcukat, hónapokig szeretetteljes aggodalommal lestük a hadi tudósításokat s csodáltuk hős tetteiket; szabadságszerető hősök siettek a bur-táborba a világ minden részéből, hogy fegyverrel kezükben támogassák az elnyomottak ügyét.

A népek részvéte azonban vajmi keveset használt a szegény buroknak s legfeljebb arra volt jó, hogy most 50 év után ismét illusztrálva lássa a világ a mi halhatatlan nagy költőnknek remek művét:

»A sirt, hol nemzet sülyed el,
Népek veszik körül
S az ember millióinak
Szemében gyászköny ül.«

Mit ér a köny, mit ér a népek őszinte részvéte, ha az összes nagyhatalmak tétlenül, szájtátva bámulták a hősi küzdelmet s csak a burok bámulatos hadi taktikáit tanulmányozni küldték a harczterre hadi képviselőket!

A nagyhatalmakat nem az érzelem vezérli, mint a népeket s így fájdalom! veszni hagynak egy jobb sorsra érdemes hős népet, amely a művelődés úttörője volt Közép-Afrikában.

Krüger apót, a bur köztársaság elnökét, európai körutjában hidegen fogadták a hatalmak és a közbelépést egyenesen megtagadták; de annálkább tüntetett mellette a nép, mely különösen Párisban, az ott időző angolok sértegetésével és szidalmazásával is kimutatta a burok iránti rokonszenvét.

Épen ez az, amit a legnagyobb bur-rokonszenv mellett is helyteleníteniünk kell.

Mert hiszen az angol nép nem oka e rablóhadjáratnak; e nép maga is szabadságszerető és mindenkor lelkesedett a szabadsághősök iránt.

A mi szabadsághőseink tehetnének erről leginkább tanúságot.

Amagyar szabadságharcz leveretése után ugyanis a magyar emigránsok Kossuth Lajos vezetése alatt legnagyobbbrészt Londonba menekültek, a hol is oly meleg fogadtatásban részesültek, hogy ezt nekünk magyaroknak sohasem szabad elfelejtenünk.

Egy segélyező-bizottság alakult Londonban, a mely több százezer forintot gyűjtött össze.

Minden magyar emigráns Londonba érkezése

után azonnal 300 frtot kapott pillanatnyi segély czimén.

De még ezzel nem elégedett meg a bizottság, hanem minden menekültnek tehetsége szerinti állást szerzett s így biztosította megélhetésüket.

Még olyanok is állandó alkalmazást találtak a kik sem nyelveket nem beszéltek, sem szakképzettséggel nem bírtak.

Igen sokan lettek munkafelügyelők gyárakban és építkezéseknél, s bár a munkaadók az első hónapokban alig vették hasznukat, mégis pusztán a szabadsághősök iránti rokonszenvből tisztességesen fizették őket.

De hogy ez nem pusztán a magyarok iránti rokonszenv eredménye volt, hanem leginkább a szabadságszeretet szüleménye, azt bizonyítja az is, hogy az angolok más nemzetbeliek szabadsághőseit is a leglelkesebben karolták fel.

Midőn *Mazzini*, Olaszország felszabadításának lelkes bajnoka Londonba menekült, őt is valóságos diadalmenetben vitték az állomásról lakására.

Mindenki látni akarta Mazzinit s a szálloda előtt több ezernyi néptömeg leste folyton, úgy hogy az óriás tolongás megakadályozta a közlekedést.

A praktikus eszű angolok e nagy érdeklődést kiaknázandó, elhatározták, hogy Mazzinit, az olasz szabadság ügyének javára, pénzért fogják mutogatni.

Egy két kijárással bíró nagy teremben karszékbe ültették, a hol naponta 4 órán át ujságot olvasott s a kik oly szerencsések voltak, hogy a bizottságtól jó pénzért belépti jegyet kaptak, azok keresztül haladtak a szobán és Mazzininak a karszék támláján nyugvó jobb kezét megszorítva, a másik ajtón távoztak. A bizottság jól számított, mert a mutogatás alig néhány nap alatt 30,000 frtot hozott a szent ügynek.

Missis Wallis, egy londoni előkelő urinő, kivel e sorok írója ezelőtt 30 évvel ismerkedett meg, Mazzini londoni időzése alkalmával még igen szép fiatal leány volt s Mazziniról a következő érdekes epizódot beszélte el.

»Két napig ácsorogtunk a bizottság ajtaja előtt, míg 1 fontért (12 frtért) megkaptuk a belépti jegyet, mert a bizottság előbb mindenkit kivallatott, első sorban politikai érzelmeire vonatkozólag, azután pedig a vagyoni viszonyokat illetőleg, mert a vagyon szerint taksálták a díjat.

»Boldogságtól dagadó kebellem léptünk a terembe; megbámultuk Mazzinit, aki véletlenül, talán a női ruha subogására, szintén felpillantott és főhajtással üdvözölt bennünket.

Azután megszorítottuk kinyújtott kezét s kiléptünk a teremből.

Az ajtónál egy izgatott fiatal ember szólított meg bennünket:

— Látták Mazzinit? — kérdé.

— Hogyne láttuk volna, még kezét is szorítottunk vele! — mondám büszkeséggel telve.

— No akkor adja ide a kezét! — kiáltott fel a belépési engedélyt nem kapott fiatal ember — hadd élvezzem mások kezéből a kézszorítását.

Láthatjuk ezekből, hogy ha a párisiak üldözik az ott időző angolokat, az csak nevetlenségre mutat, de ha mi magyarok vetemednénk ilyenre, az már valósággal hálátlanság lenne.

Éjjeli ellenőrzés.

Irta: Temesváry Alajos.

— Czupász! — hangzik végig a kiáltás a gyéren megvilágított állomási Perronon.

— Tesss . . . p!! — ordít vissza egy hang a Perron végéről, és egy irhasubás atyafi bontakozik ki nyomban a sötétségből, hogy sietve loholjon a forgalmi iroda elé. Mikor közel ér a szolgálattevő hivatalnokhoz, akinek parancsszavára jött elő, hátkba vágja magát és úgy várja a rendeletet.

— Hivja be nekem az állomási felvigyázót, a kocsimestert, meg a kocsitolókat. Beszédem van velük.

— Igenis, kérem alássan — veszi Czupász, a félkaru éjjeli őr a parancsot, és egyenesen a harmadosztályu étterem felé siet.

Kis idő múltán együtt voltak az emberek, akiket a sors arra kárhoztatott, hogy ők épen ma, Szylveszter estéjén, legyenek szolgálatban. Egyikük-másikuk igazán festeni való alak a maga komponálta téli habitusban.

A forgalmi hivatalnok igen szigorú arccal mustrálja őket végig.

— Akarok valamit mondani maguknak — kezdi a rapportot. — Maguk azt hiszik, hogy ma éjjel okvetlenül többet kell inniok, mint máskor; mert hogy ma Szylveszter estéje van. Én meg azt hiszem, hogy ebből nagy baj támad arra nézve, aki ezt megteszi, mert hogy ma én fogok magukra vigyázni. Akit én berugva találok, vagy többször látok a restaurációban, mint kellene, az magának tulajdonítsa a következményeket. Akinek kedve van a berugáshoz, az regjon be holnap, nem bánom, mint egy öreg ágyu. Ma nem tűröm az ivást; legfeljebb egy-két csésze teát ihatik meg minden ember. Vigyázzanak nekem arra, hogy a vonatkísérők se tanyázzanak sokat a korcsmában; meg arra, hogy a cigányok ne lopkodják a szenet, a zsványok ne tőjék fel a raktárt, a kocsikat. Mint tavaly ilyenkor. Ha észrevesznek valami bujkáló, gyanús alakot, azt lefogják, és bárki legyen, okvetlenül behozzák az irodába. Kocsimester és állomási felvigyázó nekem különösen vigyázzanak arra, hogy ezek a ténsurak — a kocsitolókra mutat — föl ne forgassanak megint egy pár kocsit. Szintén, mint tavaly ilyenkor. Czupász, magának pedig ott legyen a szeme a raktárak körül. Elmehetnek.

— Dejszen, csak az én kezembe kerüljön vagy egy ilyen betyár! — fogadkozik Czupász, távoztában.

— Igen ám, hogy megint világgá ereszsze kend, mint a két német csirkefogót — gúnyolódik vele az egyik kocsitoló.

— Ha többen voltak! Ki tehet arról? — adja vissza sértődötten a szót Czupász és — siet a restaurációba, hogy eleget tegyen a parancsnak és megnézzze, nincsenek-e ott a vonatkísérők? Azok ugyan ott voltak, de ki venné rossz néven Czupásztól, hogy a sűrű pipafüstben nem látja meg őket! Nehogy eszébe jusson valakinek, hogy őt ispiónsággal gyanúsítsa (és csak ezért!), maga is megiszik hamarosan egy csésze rumot teával, most így legalább a parancs ellen sem vét.

A forgalmi hivatalnok is nagyobb megnyugvással fogott hozzá a nehéz éjjeli munkához, amely annál nehezebb volt, mert:

Először: Ma tartatik meg az ősidőktől fogva vigóságairól híres állomási Szylveszter-estély az első

és másodosztályu étteremben, és ebből a szolgálattevő drákói szigorral ki van mindenkoron zárva.

Másodszor: Ma éjjel él mindenki, publikum és vasútas egyaránt, ősidőktől fogva abban a szent meggyőződésben, hogy neki éjjelkor azt kell kiabálnia: »soh'se halunk meg!« És ő ebből is ki van közösítve.

Harmadszor: Ma éjjel szokásos, ősidőktől fogva, hogy vagy egy masina, vagy egy pár kocsit minden bizonynyal az árokba forduljon.

Negyedszer: Ma éjjel rajzanak, ősidőktől fogva, a legsűrűbb mértékben a központi ellenőrök, revizorok és egyéb kellemetlen népek; akiket a vasuti köztudat a »fogdmeg« gyűjtőnév alatt ismer és nevez — suttymban. (Ez a história még a hetvenes évekből való, amikor az ilyen tisztségeket főként cseh nemzetiségű uriemberek látták el, a direktziók közmelegedésére.)

Ötödször: Ma éjjel a szolgálattevő, ősidőktől való tapasztalatok alapján, el lehet készülve arra, hogy ha száz szeme, száz keze, száz lába van és ezt mind mozgásban tartja estétől reggelig, a büntetést maga el nem kerüli . . .

Amikor mindezeket így végig gondolja, nagyot sóhajt s mérgesen tovább forgatja a számadásokat.

*

Éjjel után jóval, amikor elmentek a személyvonatok s a vigasság páratlan kedélyhangulatban folyik ismét tovább, Czupász nehéz szívvél válik meg a sarokablaktól, ahol este óta nagy élvezettel kukucska a függöny egy hasitékán át a bent folyó fényes mulatságot. Hiába. A kötelesség mindenek előtt, s az óra már is int. (Az az óra tudniillik, amelyik ott ketyeg a raktár falában és amelyet neki minden órában fel kell huzogatnia, hogy hiba ne legyen a kréta — az ellenőrzés körül.) Amint a szertári vágány közelében ballag és meglepődéssel konstatalja, hogy eddig még nem ivott többet, mint amennyit elbir, valami villanás, valami mozdulat ragadja meg a figyelmét. Csak egy pillanatig tartott, de az ő macskaszemének elég volt, hogy az egyik fedett teherkocsi felé terelje a figyelmét. A kocsi ott állott a többiek között: oldalajtaja arrafelé félig kinyitva, a másik oldalon becsukva. Czupász óvatossan odalépetett, s a következő pillanatban behuzva egészen az ajtót, rácsapta kívülről a záró vaskampót.

— No most bujj ki, ha tudsz — tört ki belőle az öröm érzete, mert hogy megfogott valakit, az bizonyos. És hogy ez a valaki csak a tavalyi zsvány lehet, az még bizonyosabb.

A kocsitolók éppen jöttek arrafelé a tartalék-mozdonnyal. Czupász megállította őket.

— Emberek, megvan a zsvány, megfogtam — közölte velük halkán a nagy eseményt.

— Hol van? . . . Merre van? — tört ki ezekből a kíváncsiság.

— Odaát a szertári vágányon, egy kocsiba bujt be. Rázartam az ajtót. Gyerünk, huzzuk ki.

Nagy lett erre az öröm. Mindnyájan rohanni akartak, mert tudták, hogy jutalom üti markát, aki elfogja.

— Lassan a testtel, hé — rivallt rájuk a mozdonyvezető. — Hát a mozdonyval mi lesz? Itt ki marad?

Persze, persze. Egyiküknek legalább ott kell

maradnia. De ki legyen az az egyik? Önként senki sem vállalkozott reá.

— Majd mondok valamit — dönti el a mozdonyvezető a tanácskozást. — Huzzuk ki a kocsit, puhitsuk meg előbb a pasasért. Tolassunk vele, amíg belebódul, mert ha maguk csak úgy egyszeriben kinyitják az ajtót, a fejükre ugrik és elszökik. Ügyes ember az ilyen. Vigyázni kell rá nagyon.

Az indítvány közhelyesséssel találkozott és elfogadtatott. A kocsit kihuzatták, és kisorozván a többiek közül, elkezdtek azzal tolatni, még pedig úgy, hogy neki-neki lóditották, szalasztották az álló kocsihoz, ide-oda rángatták a mozdonyral, és több efelét csináltak vele; ami ugyan nem vált a kocsinak hasznára, de kicsinység volt ahhoz képest, amit a beléje zárt tolvajnak vagy tolvajoknak végig kellett szenvedniök. Mert azokról a hanyatt-vágódásokról, szorításokról, oldaltésésekről, gerendákhoz, léczekhez való csapódásokról halandó embernek fogalma nincs, amit egy ilyen puhitási proccessusnak kitett ember elszenvedni kénytelen. Bent áll a kocsiban. Érzí, hogy a kocsi mozog vele, de nem láthatván ki, sem azt nem tudja, merre felé mennek, sem azt, hol, mikor, melyik pillanatban ütődnek neki valamely akadálnak. Ez a nekiütődés pedig olyan, hogy ember a lábán megállani nem képes tőle. Ha leül a kocsi padlójára és a hátát nekitámasztja a falnak, el lehet készülvén rá, hogy vagy a nyelvét harapja le, vagy a lelke ugrik ki a száján, ahogy a hátát belevágja a deszkázatba. Ha pedig a kocsi közepén a szabad ülést választja avagy lefekszik a padlóra, hol a fejét fogja keresni a lábainál, hol a lábait a fejénél. Az elmaradhatatlan tengeri betegségről nem is szólván.

... Embereink nagy hajezihóvel mulatoztak így a kocsi körül egy darabig, amikor valaki belülről kezdi öklével verni a kocsi ajtaját és német szóval szakkermentezik hozzá:

— Hé kinyitni! Mit csinálnak maguk itt? Rögtön nyissák ki a kocsi ajtaját!

— Kiabálsz már, csirkás? Megfogtunk, ugy-e? Csak kiabálgj! ... Vezér úr, feszt drauf!

A mozdony puffog gyorsan hármát-négyet s a kocsi gyönyörű tempóban rohan neki az álló kocsinak, ahol nagy dörgéssel csapódván meg, gördül visszafelé.

— Aufmachen! — kiáltja belülről a hang most már erősebben s az ököl helyett mintha csizmasarkak rugdalnák a kocsi oldalát. Kinyitni, betyárok, gazemberek! Majd adok én nektek!

— Ne te né! Hát nem még neki áll feljebb, véli Czupász. Emberek, ösmerem a hangjáról. Ez az egyik német csirkebetjár, aki a multkor majd kiütötte a szememet. Oszd' még ő szid bennünket betyároknak, spiczpúboknak. Ejnye te kötözni való. No megállj, csak kiszedjelek abból a kocsiából!

S a puhitási eljárás folyt tovább, annál nagyobb gyönyörűséggel, minél jobban simfelta a bezárt pasasér. Utoljára már azzal ijesztgette őket, hogy ő igazgatósági revizor és jaj lesz nekik, ha kiszabadul. Mind elcsapatja őket. Ezen mulattak még csak igazán.

Mikor a fogoly rekedtté örditotta magát és ők a mulatságot megelégtették, de meg eléggé megpuhítottak is gondolták értékes foglyukat, a kocsit a mozdonyhoz kapcsolták és diadalmenetben indultak el vele a forgalmi iroda felé. Majd csak ott nyitják

ki az ajtót és ünnepélyesen adják át a szolgálattevőnek a jómadarat.

A hivatalnok nem volt az irodában. Künt járt valahol a tulsó váltóknál.

— Vigyük az étterem elé — indítványozza Czupász. Ott mindjárt megmutatjuk a főnök úrnak.

Ez az indítvány is elfogadtatik. Legalább meglátják ők is egy percze a fényes mulatságot, hallgatják a cigánymuzsikát. Mozdony és kocsi lassan tovább mennek és csakhamar ott állanak a ragyogóan kivilágított helyiség előtt. . . .

Odabent az étteremben éppen valami deklamációt követ el az egyik frakkos ur. A pódium, amelyiken nagyokat hadonász, szemben áll az ajtóval. Hölgyek és urak siri csendben hallgatják a szónokot és elborzadva nézik, milyen vadul forgatja szemeit, hogyan rémüldözik, amikor kiröppen ajkán a költő szava:

— Miért zúg a tömeg?
Kivánja eskümet? . . .

Püff! hangzik kívülről, a perron felől egy hatalmas zuhanás, majd szitkok, káromkodás, ütlegek zaja.

— Még hogy revizor! Majd megmutatom én neked, hogy ki a revizor! Püff! . . . hangzik ismét

Mindenki arrafelé figyel. A szónok elhallgat, állomási főnök s a »véletlenül« szintén jelenlévő forgalmi főnök néhány fiatalabb hivatalnok kíséretében az ajtó felé sietnek.

Ebben a pillanatban kinyilik az ajtó és egy hosszú, sovány alak jelenik meg benne, hajadon fővel, tépett habitussal. Egy kocsitoló tartja hátulról a nyakát és egyik karját, Czupász fogja a másik karját. Így tuszkolják beljebb.

— Megesiptük a zsványt! — kiáltja be a terembe diadalittas hangon Czupász. Itt hozzuk!

Forgalmi főnök, állomási főnök, hivatalnokok, elképedve nézik a jelenetet . . . Az, akit az emberek annyira minden ünnepélyesség híján lökdösnek itt befelé, nem más, mint — Pospischill ur, az igazgatóság legrémesebb, legkegyetlenebb revizora.

... Aki észrevétlenül jött meg egy éjjeli vonattal az állomásra, észrevétlenül huzódott meg egy teherkocsiban, és észrevétlenül leste, kémlelte, hogy mit csinálnak az állomásban. Észrevétlenül, amíg — észrevették.

REGÉNY-ESARNOK.

LYDIA.

(Folyt.)

— Irta: Galicin Dimitrij herczeg. —

Akatoff fölséges volt. Egy milliomos nem mutatott volna nagyobb hidegvérűséget.

— Tudod, — szölt hozzá Arzén — ha nincs pénzöd, én adok kölcsön.

— Köszönöm, van még nálam hatezer rubel, vagy nyolczezer, nem tudom pontosan.

Akatoff hazudott. Én nagyon jól láttam, hogy megolvasta a pénzt, mielőtt eltávoztunk a játszobából.

— Rosszul teszed, hogy ily örült hazárdjátékokat játszol — szölt hozzá Arzén. — Nagyon kellemetlen volt rám nézve, hogy folyton nyertem tőled.

Ő is hazudott! Ép Akatofftól nyert Arzén örömet.

Vacsora után újból kezdetét vette a játék. Akatoff most óvatosabban játszott és mégis minden tétét elvesztette.

Végre elhatároztam, hogy elmegyek, s a nélkül, hogy valaki észrevett volna, kilopódoztam az előszobába.

Az inas, székén ülve horkolt. Felöltöztem, a nélkül, hogy őt felkelteném.

A lépcsőházban teljes sötétség volt. Lassan és nagyon óvatosan haladtam lefelé. A portás is aludt. Felkeltettem s ő kaput nyitott nekem. Az utca egészen üres volt. Csak Arzen és Akatoff kocsija várt a ház előtt.

Minthogy nem birtam sehohol egy szánkát fedezni (három óra rég elmúlt), gyalog mentem a Newsky-Prospektig, de még mielőtt odaértem, elhajtott mellettem Akatoff, beletemetkezve bundájába.

Megismertem kocsiját és lovát. Hirtelen távozhatott s nyilván elvesztette minden pénzét.

VIII.

Egy hónap telt el azóta. Ez egész idő alatt nem tettem be lábamat Akatoff házába. Végre egy este, midőn nem volt más dolgom, elhatároztam, hogy meglátogatom Lydia asszonyt.

Arzént találtam nála. Midőn keresztül mentem a szalonon, meghallottam hangját.

— Soha? — hallám őt hangosan és szemtelenül kérdeni.

— Soha! — viszonzá Lydia nyugodtan.

Akatoff Lydia nagyon barátságosan fogadott engem.

— Végre újra láthatom önt — mondá. — Már egészen megfedekezett rólam, és ez nem szép öntől.

— Bocsásson meg nekem, — mondám — nagyon el voltam foglalva.

— De azért volt szabad ideje Talouschin grófné számára.

— Hogyan? Ön tudja . . .

— Arzén ur elmondott nekem mindent.

Észrevettem e pillanatban, hogy Arzén megzavarodott s kényszeredett mosolyt erőltetett ajkaira. Fülige elvörösödött s boszusan gyürte össze foteljének szövetét, miközben idegesen cibálta másik kezével vörös bajuszát.

Roppant dühös lehetett s nem bírta ezt elrejtteni. Ebben a tekintetben nem vetekedhetett Akatoffal.

— Hol van férje? — kérdém a fiatal asszonyt.

— Elment Dorogobujszky herczegért — felelé Lydia. — Ismeri?

— Igen, láttam őt egy párszor.

— Ma a franczia colonia álarczos bált ad, melyet Boris, barátaival, meg akar látogatni.

— Te is elmész oda? — kérdém Arzént.

— Hogyne — mondá — csak nem fogok onnét hiányzani.

Kezdte újra visszanyerni nyugalmát.

— Férjemet is ő vette rá, hogy menjen el a bálra — szólt Lydia, alig észrevehető mosolylyal. Aztán tőlem kérdezte, hogy elmegyek-e én is?

— Jer el te is! — szólt Arzén. — Azt hiszem, nagyon vígan leszünk.

— A legérdekesebb bizonyára Dorogobujszky megjelenése lesz, a ki nőnek fog öltözködni.

— Nőnek?

— Igen.

— Akatoff Lydia hangosan felkaczagott.

— Ez férjem eszméje — mondá. — Bizonyos vagyok benne, hogy a herczeg nagyon csinosan fog kinézni. Boris itt fogja őt felöltöztetni. én adok hozzá minden toilette-darabot, körülbelül egyforma növésünk van. Aztán együtt mennek a bálba.

— Ez igazán érdekes lesz — gondoltam magamban. — Mindenesetre elmegyek én is.

— Vizontlátásra, nagyságos asszonyom — szólt Arzén. — Ideje, hogy magamat ajánljam. Ha szabad kérnem, kegyeskedjék megmondani Borisnak, hogy ugy éjjeltájban a bálban leszek. Csak ne jöj-jön későn. Neked is figyelmedbe ajánlom őt — fordult hozzám.

Fesztes meghajlással köszöntötte a fiatal asszonyt s eltávozott.

— Vette észre, milyen dühös volt? — kérdé egy kis vártatva Akatoffné.

— Igen — felelé. — De miért? Tán volt önök közt valami szövéltetés?

— Volt. Képzeld csak, ma egy hosszú számlát terjesztett elém, melyből kitűnik, hogy férjem másfél hónap alatt ötvenezer rubelt költött.

— Ez tekintélyes összeg.

— És ön tudja, hogy mire ment el ez a pénz? Ugy látszik, Arzén arra számított, hogy ez nagy hatással lesz reám. Ismét arról beszélt nekem, hogy bontsam fel házasságomat és kössek vele új frigyet. Férjem ugy sem szereti s így nem okozná neki ezzel fájdalmat. Holott mellette én is a tönk felé rohanok. Oh, ha tudná, mily borzasztó ilyen dolgokat hallani! Beszéde ilyenkor sajátságos mosolylyá lesz s az ember néha nem tudja, szerelméről, vagy pénzéről beszél-e. Én torkig vagyok vele. Oh Istenem, mikor lesz már ennek vége!

— Ha így megy tovább, a vége ugyancsak hamar itt lesz.

— Magam is azt hiszem. S azért most szorgalmasabban foglalkozom énektanulmányaimmal, mint valaha. Tanárom nagyon meg van vele elégedve. Szerinte az egész pétérvári operában nincs olyan mezzo-szoprán, mely az enyémmel összehasonlítható. Napról-napra haladok. Ne higgye, hogy hízlek magamnak s hogy . . .

— Nem, azt nem hiszem s nem is kételkedem jövőd sikerében, de jobb szeretném, ha ön nem lenne kénytelen ezt a sikert keresni . . .

— Ön igazán furcsa ember . . . Ah, itt vannak

Akatoff és Dorogobujszky e pillanatban léptek a boudoirba.

— Ő ráállott, Lydia — mondá Akatoff, miután megszorította kezemet. — Hisz megmondtam neked, hogy nagyon szeret asszonynak öltözködni.

— Igen, az nagyon mulatságos — szólt Dorogobujszky s gyengéden egy karos-székbe bocsátkozott.

Arczvonásain elégült mosoly látszott.

— Tserkoff ur is elmegy a bálba — mondá Lydia. — Nagyon szeretné önt látni.

— Valóban? — szólt a herczeg, kaczerán hozzám fordulva. — Nos, majd meglátja! Szókének öltözöm. A szóke nagyon jól áll nekem. Hoztam magammal egy parókat. Nemrég a kereskedelmi klub álarczos bálján egy kis kalandom volt.

— Lehetetlen . . .

— Igen, igen — erősíté meg Akatoff. — Roppant furcsa volt. Egy bolond ember udvarolt neki.

— Tíz óra elmúlt — jegyzé meg Akatoffné.

— Ideje, hogy az öltözködéshez lásson. Ez nem lesz önnek könnyű dolog.

— Készen vagyok — szólt Dorogobujszky.

— Menjünk át a másik szobába. Megmutatom, mit készítettem el az ön számára.

— Jöjjön velünk — szólt hozzám Akatoff.

— Érdekes látvány lesz.

Beléptünk a mellékszobába. Akatoffné néhány öltözetet mutatott a herczegnek, melyek közül tetszése szerint választhatott. Azután visszavonult, azt mondván Dorogobujszkynak, hogy vegye, amelyiket akarja.

Leültem egy pamlagra és néztem, hogy öltözködik a herczeg. Nagyon hosszadalmas dolog volt s nagyon messzire vezetne annak minden egyes részletét elmondani. Végre elhatározta magát, hogy Lydiának egy pompás öltözetét veszi fel, kék selyem volt, fehér csipkediszszel. Mily gyönyörű lehetett ebben Lydia!

Dorogobujszky azután a tükör elé ült, berizporozta arcát s feltette szöke parókáját. Igazán lehetetlen volt benne a herczegre ismerni

Gyönyörű szöke szépség lett belőle.

— Csinos vagyok, — mondá önelégülten — azt hiszem, lesznek hódításaim. Vigyázz magadra, Akatoff!

Ez nem válaszolt: elaludt a karos-székekben.

— Látja, — mondá a herczeg — elaludt. Oh, ezek a férfiak!

Dorogobujszky nemcsak Lydia két karpereczt vette fel, hanem fülbevalókat is akasztott magára. Fülei keresztül voltak furva s úgy látszik hozzá volt szokva ily átöltözködésekhez.

Nyakára egy aranyláncot tett, gyémátkeresztel. Aztán felkelt, végigsétált a szobában s nézegette magát az álló tükörben.

Meg vagyok győződve, hogy aki Dorogobujszkyt nem ismerte s nem látta, miként öltözik át, nőnek tartotta volna.

— Akatoff! — kiáltá most az alvóra.

Ez összerezent, felnyitotta álmos, kifejezéstelen szemeit s a herczeghez fordult:

— Mi baj?

— Micsoda száma van feleséged keztyüinek?

— Hat és háromnegyed, azt hiszem. Különben honnét tudjam én ezt?

— Pompás. Én is ilyen számú keztyüt viselek.

És Dorogobujszky kezdte felhuzni a hosszú, női keztyüket.

— Készen vagyok — szólt végre.

Akatoff ásitozva felkelt.

Átmentünk Lydiához. Dorogobujszky elől ment. Valóban úgy nézett ki, mint egy asszony. Járása, lágy hangja, semmi sem hiányzott. Minden a mi őt nőiessé, affektálttá tette, most női öltözetben egészen természetes volt nála.

Midőn Lydia őt megpillantotta, hangosan felkaczagott.

— Elragadó! — kiáltá. — Ha tudná, hogy áll önnek ez az öltözet! Sejtelmem sem volt ilyesmiről . . . Maradjon csak ott . . . most menjen egy kicsit . . . csodálatos!

— Ideje, hogy menjek — mondám. — Frakkot öltök s egy óra múlva a bálban leszek.

— Ön mindig siet — mondá Lydia. — Maradjon még egy perczig.

E marasztalás daczára távoztam. Éppenséggel nem voltam kíváncsi, tovább hallgatni Akatoff és Dorogobujszky beszélgetését.

Aztán meg Lydia is mindkevésbé kezdett nekem tetszeni.

Egy órával később a bálba hajtattam. Hosszu kocsisor tolongott mindenfelől és a bejárat előtt óriási tömeg gyülekezett össze. Roppant hideg volt s mindenki be volt burkolva, a mi még sajtyszerűbbé tette ezt a látványt.

Végre sikerült a bejáráshoz jutnom. A legkülönbözőbb kosztümök váltakoztak dominókkal és báli öltönyökkel.

(Folytatása következik.)

VEGYES KÖZLEMÉNYEK.

A „Máv. altiszti kör“ vigalmi bizottsága 1900. évi december hó 31-én saját helyiségeiben (VIII. ker., Koszoru-utca 24. szám) hangverseny, szavalat, színelőadás, tombola és tánczczal egybekötött *Szilveszter-estélyt rendez.* Kezdeté pontban 7¹/₂ órakor.

Milyen lesz a jövő esztendő. A németeknek világhírűvé vált szürke leveli békája, Falb Rudolf, a nagy időjós, megint világgá bocsátotta a maga brekegését, pardon, időjósását s a következő időjárással ijesztgeti az emberiséget az 1901. év első felében:

Január kezdődik száraz, meglehetősen langyos idővel, kevés hóeséssel. A hónap közepe felé még melegebb lesz, de azért a havazás sem fog egészen szünetelni, amely az utolsó héten állandóvá válik és folytonos nedvességben tartja a világot.

Februárban a havazást sok esőzés váltja fel, mely a hónap második harmadában kissé megritkul, kissé hóval keverődik. Emellett az időjárás mind melegebb lesz. A harmadik harmadban megint megnyílnak az ég csatornái, hogy sok-sok hólével boldogítsák az emberiséget. Miután pedig az idő még melegebbre fordul, nagy árvizek veszedelme fog mindenfelé beállani.

Márczius fogja megmenteni a tél becsületét. Első felében ugyanis nagy viharok, hózivatarok lesznek — ahol lesznek. Mert ahol nem lesznek, ott sok esőzésre van kilátás vagy talán más időjárásra. Hideg azonban nem lesz, csak az eszkimóknál. A hónap második felében kivált Közép-Európa megint a legszebb esőknek örvered, meglehetősen meleg időjárással. Itt-ott lesz holmi nagyobb zivatar is, de ez már úgy szokott lenni. Azt mondja Falb próféta, hogy ez a hónap általában *nagyon nedves* lesz. Ezt elhisszük neki, mert nagyon könnyű volt kitalálni.

Április. Nem hiába, hogy bolond hónap a neve, de az új esztendőben még a szokottnál is bolondabbnak ígérkezik. Minden hat napban változik az időjárás, és lesz: első hat nap sok eső kevés hóval; második hat nap kevés hó, sok száraz (!) idővel; harmadik hat nap sok eső sok viharral, negyedik hat nap megint sok száraz idő, kevés hóval; és ötödik hat nap sok eső, sok viharral — száraz idő nélkül. Összesen ötször hat, harmincz nap teli locs-poccsal.

Május sem akarván hátrább maradni a többiek-től, csak azért is nedves lesz elejétől végig. Hogy azonban egy kis változatosság is legyen a dologban,

a hónap második harmadában szép és sok vihar fogja garnirozni a folytonos esőzést.

Juniusban ez a keserves állapot kissé jobbra fordul (Ideje lesz, mert az esernyő-, meg a kalocsni-gyárosok akkorára már mind milliomosok lesznek, a szegény családapák pedig a társadalomhoz és kormányhoz fognak inség-folyamodásokat intézni esernyőpötlék kieszközlése czéljából.) Ez a javulás azonban még mindig nem lesz tartós, mert a hónap első és harmadik harmadában a viharok még tovább is rémitgetik majd az embereket.

Szóval elég lucskos proféczia. Többet Falb uram egyelőre nem mert. Bizonyosan belát ő még messzebb is a jövőbe; hanem tartunk tőle, hogy ott is csupa csapadékot látott és ha még azt is a világ nyakába akarná zudítani, attól fél, hogy — őt raknák vizes lepedőbe attól a sok áldástól, amit ilyen rossz jövendőmondás révén kaphatna. Mert az bizonyos, hogy ebben a rettentő nedves, vizenyős jövendőmondásban nincsen köszönet. Még kevesebb lenne, ha igazán beválnék. Mi inkább azt hisszük, hogy az öreg német egy kis előleget szeretne magának kiszorítani a paraplé-gyárosoktól, és azért jövendő olyan sok esőt, hogy a kedvükben járjon. Hanem egy másik dolog is jellemzi Falbnek ezidei profécziáját: az, hogy nem hajigálódik úgy a különféle rendű kritikus napokkal. Azelőtt mintha a kabátja zsebében hordozta volna őket, annyi volt belőlük, most már nem huzogatja elő; úgy látszik maga sem hisz már bennük.

Idők jele. Hogy a biztosítások különféle nemei micsoda áldást képviselnek nemcsak a szegény emberre nézve, hanem a társadalomnak minden rendű és rangú tagjára nézve, azt legjobban igazolja az a nagy fellendülés, melyet a biztosítások ügye a civilizált népek között az utóbbi időben nyert. Fontosságát, hasznosságát most már olyan helyeken is kezdik belátni, ahol eddig vállvonogatással tették túl magukat az eféle »vigéczmesterségen« s az intézménynek nélkülözhetetlen, szükséges voltát már a legkomolyabb társadalmi és politikai tényező, a napisajtó is kezdi *gyakorlatilag* dokumentálni. Az egyik fővárosi napilap, egy igen magas irodalmi színvonalon álló, komoly politikai ujság, kezdte meg az akciózt, amennyiben előfizetőinek mindegyikét baleset ellen biztosítatja. Baleset ellen erőszakos halál esetére, avagy a munkaképességnek bizonyos, de állandó, korlátoltsága esetére.

. . . Tehát változnak az idők! Nemcsak hogy az egyének ébrednek lassan-lassan tudatára annak, hogy a biztosítási intézmény mennyire mindennapi szükségletté vált a maguk, a családjuk számára, hanem már a szellemi vállalatok, a közvéleménynek fontos irányítói is kezdik belátni, hogy a korszellem megkívánja, miszerint azoknak, akik bizalmukkal tisztelik meg őket, ők a szellemi táplálékon kívül mással is tartoznak.

Ez egy újabb intelme az idők haladásának; de újabb buzdítás minekünk, hogy a magunk intézményét, a magunk áldásos egyesületét fokozott erővel fejlesszük, a magunk elé tűzött uton szilárdan

haladjunk tovább, és az erők gyűjtését mindaddig folytassuk, amíg egyesületünket gazdaggá s a tagok kedvezményeit sokkaltá nagyobb terjedelműekké nem tettük.

A jó szivek. Vasuti emberek ritkaság cselekedetéről kell beszámolnunk olvasóinknak. Ugyanis Miskolczon, a m. kir. államvasutak üzletvezetőségének központjában, az ottani derék tisztviselői kar kiválóságai közül összeállott néhány uriember (*Vidats János, ifj. Görgey László, Zsivkovits Antal és Balogh Bertalan* urak) és röviden elhatározták, hogy ők — semmiből nagyot is, szépet is fognak teremteni. Részben maguk megirtak, részben az eszme lelkes pártolói által megirattak egy szép naptárt, a »Vasutasok Családi Naptárát« és igen csekélyre — 30 krajczárra — szabván meg annak az árát, igyekeztek abból minél nagyobb tömeget elárusítani. A befolyó tiszta jövedelmet a Borsodmegyei Nőegylet által fentartott árvaházban létesítendő vasuti alapítvány czéljaira fordították. *Ezen alapítvány kamataiból egy, szolgálat közben elszerencsétlenül és nyugdíjjogosultsággal nem bíró vasutasnak leányárvája fog felneveltetni.*

Hogy az eszme nemessége mennyit ér, azzal most ne foglalkozzunk. Erre még vissza fogunk térni lapunkban. De hogy mennyit képvisel annak pénzbeli értéke, azt olvasóink meg fogják ítélni, ha elmondjuk, hogy a tiszta jövedelem már is meghaladja az 1800 koronát! . . .

Eltekintve attól, hogy a nemes vállalkozók ezen spontán elhatározása már a czél érdekében is megérdemli a legkiterjedtebb mérvű pártolást, az olcsó naptár megszerzését annál inkább ajánljuk és ajánlhatjuk, mert irodalmi értékét oly erők növelték, mint: Vidats Jánosné, Bende Andorné, Kun Mára, Papik Sándor, ifj. Görgey László, Kun József, Zsivkovits Antal, Balogh Bertalan, Szücs Jenő, Czövekh Károly, Temesváry Alajos. Aki tehát óhajtana egy példányt ebből a naptárból — és kívánjuk, hogy minél többen legyenek ilyenek — az megrendelésével forduljon Zsivkovits Antal máv. hivatalnokhoz, a miskolczi üzletvezetőség központjában.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

Lapunk tisztelt olvasóinak boldog újévet és sok szerencsét kíván

a „Kitartás“ szerkesztősége.

Schiller Miksa, Meczenzéf, 7 korona 40 fillért, Kaczér Dénes, Szombathely, 5 korona 59 fillért köszönettel nyugtáztunk, megfelelően elszámoltuk. — Kiss Gábor, Kis-Bocsko. Elkönyveltük november és december hónapokra. — Borszéki Ferencz, Arad. Kézhez vettünk 2 korona 50 fillért, miután azonban már egyesületi jogosultságába lépett, tag-

sági díja, mint alapító tagnak, ki az egész kedvezményekre jogosítva van, havonként 3 korona 40 fillér, így hiánya van tehát 90 fillér, sziveskedjék ezt még pótlólag beküldeni s jövő hónaptól kezdve havonként 3 korona 40 fillért beküldeni. — *Oláh Liba János, Jászberény.* Januárra számoltunk el 3 korona 40 fillért. Igen, havonként ennyit kell fizetnie, kézhez vettünk azonban 5 korona 40 fillért, sziveskedjék tudatni, mire küldte be a fölösleget képező 2 koronát? — *Juhász Ferencz, Budapest.* Elszámoltuk november hónapra. — *Nagy Károly, Heő-Csaba; Drab János, Kassa.* A »Kitartás« könyvtárának előfizetői közé feljegyeztük. — *De Rivo József, Bród.* A megrendelt könyveket lehetőleg sürgősen el fogjuk a megrendelt mennyiségben küldeni. Szives fáradozásait köszönjük, folyó hó 18-án kelt becses levelére a napokban válaszolunk. — *Tállos Mihály, Bakocza, Felső-Mindszent.* »Kitartás« könyvtárának előfizetői közé előjegyeztük. — *Szelko János, N.-Rőcze, 17 korona 40 fillért, Kerekes András, Debreczen, 13 korona 68 fillért* köszönettel nyugtázunk, megfelelően elszámoltuk. — *Gratkovszky János, Budapest.* Elkönyveltük novemberre. — *Kománd Tódor, Monostor.* Folyó évi október hóban fölöslege volt 2 korona, f. évi decemberben küldött 2 koronát, ezen 4 koronából, miután egy hónapra 3 korona 40 fillért kell fizetnie, mert már egyesületi jogosultságába lépett, elszámoltunk november hónapra 3 korona 40 fillért, feleslege van tehát ismét 60 fillér, sziveskedjék ehhez még 2 korona 80 fillért küldeni, miáltal december havi illetéke is kiegyenlítve lesz.

Félelős szerkesztő: Szentessy Gyula.

Schweiczi ébresztő-órák drbjá frt 1.80

MUNK ÉS TÁRSA

műorás és ékszerészek

Budapest, IX. ker., Soroksári-utca 14. szám.

Ajánlja raktárát

ékszer-, arany-, ezüst-, zseb- és inga-órákban

☛ a legolcsóbb áron. ☛

Mindennemű e szakmába vágó

javitások

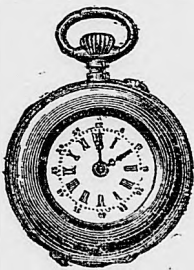
meglehetősen olcsó árak mellett
készítetnek

3 évi jótállás mellett.

Törött arany-, ezüst- és ékszer-árúk

valamint **órák** is a legmagasabb áron megvételnek
és ujakra becszereltetnek.

*** Minden órajavítás 80 kr. ***

Elvállal mindennemű
épületmunkákat

házak

jókarban tartását,

esekély

átalányösszeg

mellett.

Költségvetést
díjtalanul
készítetek.

Schönfeld József
épület- és mű-lakatos

Gyár :

BUDAPEST,

Rottenbiller-utca 54.

**Gazdasági gépek
szakszerű kijavitása.**

Költségvetést díjtalanul készítetek.

! Uj találmány!

a „RADICIN”

egyedüli szer, a mely egyszerű kezelés mellett
minden **tyukszem** bőrkeményedést
5—10 nap alatt gyökerestől eltávolít.

== **Ára 70 fillér.** ==

Kapható minden gyógyszertárban.

Központi szétküldés: **KÖLCSEY Z. LAJOS Budapest,**
VIII. ker., Rökk Szilárd-utca 27. sz.

80 fillér beküldése mellett (levélbélyegben is) postán bérmentve megküldetnek.

HOHENBÜGLER FERENCZNÉ

nagyvendéglője

BUDAPEST, VII., Aréna-ut 58/a.

Athléták és színészek találkozóhelye.

Kitünő izletes magyar konyha. — Mérsékelt árak.
Kitünő magyar borok. — Kőbányai Dreher-féle sör.

Egyleteknek megfelelő mellékhelyiségek.

Bor házhoz küldve 5 litertől kezdve :

Kitünő asztali fehérliterenként 35 kr.
Kitünő nehéz vörösbor..... > 45 kr.

Valódi szepességi boróka pálinka

kis üstön főzött, kétszer finomított, felette
egészséges ital.

4 litert tartalmazó edényt bérmentesen küld
4 frt 20 kr. utánvét mellett.

Cornides Károly, Felka, Szepes-megye.

Megrendelés alkalmával kérem e lapra hivatkozni.

Dr. Kalinovszky-féle

„Dentodol” szájviz, fogpor és fogszappan

kitünő felülmulhatatlan szer, már rövid használat
után a fogakat hófehérre csinálja, a fogkövet feloldja,
szájbetegségeknél kitünő antiseptikus hatással bír és
kellemes szájizt hagy használat után hátra.

Kapható Budapest, kerepesi ut 62, I. em.

a fogorvosi műteremben
és minden gyógyszerárban.

Nagy üveg 2 korona, kis üveg 1 korona
Fogszappan 1 korona, Fogpor 60 fillér.

Vasuti alkalmazottaknak 25% árengedmény

Fogorvosi rendelő-intézet BUDAPESTEN

VII., Kerepesi-ut 62. I. em.

Fog- és gyökérhúzás cocainnal 1 kor.
Fogtisztítás 1 >
Fogtömések arany, ezüst, platina,
ciment. 2 koronától feljebb
Fogak és fogsorok mesteri kivi-
telben, kitünő anyagból 3 koronától
feljebb.

Szenzációs ujdonság!

Szájpadlás nélküli fogak és fogso-
rok készítése, a gyökereknek el-
távolítása nélkül

ÉVI BÉRLET

24 koronáért a fogak rendbentartása, be-
leértve a rossz fogaknak tömése.

Vasuti alkalmazottaknak 25% árengedmény

Kemény és társa

Betéti társaság

BUDAPEST, Izabella-utcza 81. szám.

Fióközletek: Bécs, Prága, Berlin.

Privát kutatások, megfigyelések, követelések behaj-
tása legerélyesebb módon. Hiteltudósítások a belföld
és külföldön. Mérsékelt árak.

Fennáll 1870. óta.

Alapított 1850.

Feldmann S. utóda

LÖWY SÁNDOR

paplan-, matracz- és ágynemű-készítő

BUDAPEST, VI., Eötvös-utcza 23 a, Aradi-utcza sarkán.

Elvállal

szállodák, kórodák és intézetek berendezését

az alanti árjegyzék szerint:

Vörös paplan.

I. szám.	3-zsinóru	105/155	%	á.....	2	kor.	70	fill.
II.	4-	115/165	>	á.....	3	>	10	>
III.	5-	125/175	>	á.....	3	>	50	>
IV.	6-	135/185	>	á.....	4	>	—	>

II. rendű satin-paplan.

I. szám	3-zsinóru	105/155	%	á.....	4	kor.	40	fill.
II.	4-	115/165	>	á.....	4	>	80	>
III.	5-	125/175	>	á.....	5	>	40	>
IV.	6-	135/185	>	á.....	6	>	—	>

I. rendű satin-paplan egy végben.

I. szám	3-zsinóru	105/155	%	á.....	5	kor.	20	fill.
II.	4-	115/165	>	á.....	5	>	80	>
III.	5-	125/175	>	á.....	6	>	40	>
IV.	6-	135/185	>	á.....	7	>	—	>

I. rendű minőségű ezüst-cloth.

I. szám	3-zsinóru	105/155	%	á.....	5	kor.	50	fill.
II.	4-	115/165	>	á.....	6	>	—	>
III.	5-	125/175	>	á.....	6	>	70	>
IV.	6-	135/185	>	á.....	7	>	30	>

Atlasz-paplanok mindenféle színben 14 koronától fölfelé

Matraczok jó tiszta vászonból 3 részben.

Volin	1. sz. nagyság	1-0 80	%	á.....	7	kor.	—	fill.
>	2. >	190 90	>	á.....	7	>	60	>
Tengeri fű	1. >	1-0 80	>	á.....	8	>	40	>
>	2. >	190 90	>	á.....	9	>	20	>
Afrique	1. >	1-0 80	>	á.....	9	>	60	>
>	2. >	190 90	>	á.....	11	>	—	>

Lószőr-matraczok legjobb minőségűek 24 kor.-tól feljebb

LIGETI IGNÁCZ

asztalos-mester

Budapest, VIII. ker., Német-utcza 11. szám.

Ajánkozik különösen puhafamunkák elkészítésére.

Előszobaszekrények és előszobafalak különleges készítése.

Előszobafalak készen is kaphatók.

☞ Jó munka és nem drága árak. ☜

Megrendeléseket levelezőlapon is lehet tenni.